

[Grethe Philip.]

var, jeg sagde om skatterestancerne. Jeg var ikke i al almindelighed inde på spørgsmålet om beskatningen af de lave indkomster, ikke i denne forbindelse. Men det problem, jeg rejste, var spørgsmålet om skatterestancerne, hvor jeg har indtryk af, at vi står over for et socialt problem, der er betydelig større, end mange af os måske har gjort os klart. Det, jeg gerne ville have, var, at der blev taget et initiativ, om det nu skal være indenrigsministeren eller finansministeren, således at man henstillede til kommunerne at tage noget lempeligt på skatterestancerne; lempeligheden mener jeg særlig skulle gå ud på, at man ikke indkrævede skatterne i en alt for hurtig takt, hvorved man kan stille familierne i en økonomisk overordentlig vanskelig situation.

Kai Moltke: Der var to ting i finansministerens tale, som gjorde mig lidt urolig. Den ene var henvisningen til, at disse bevillingslove jo er det maksimum, som bliver sat, mens det jo gang på gang er hændt, at bevillingerne ikke udnyttes fuldt ud og der altså derved i praksis opstår en vis anden situation. Det er ikke ukendt, og jeg ved udmærket godt, at bevillinger ikke bruges, men netop på baggrund af de forslag, som vi har her, er det jo ganske overordentlig uheldigt, at planlægningen og anvendelsen af midler ikke falder sammen, så de faktisk bliver givet ud til andre formål end de planlagte. Så kommer man jo let til at tænke på, om vi kan vente nedskæringer, som yderligere vil få kasseoverskuddet til at vokse, for det er der jo rige muligheder for, når vi ikke ved, hvad der følger efter her.

Det andet var disse bemærkninger: ja men vi har jo haft byggestop før ved offentlig virksomhed — og det er fuldstændig rigtigt. Finansministeren har 100 pct. ret med hensyn til de datoer, der nævnes her. Der var blot den motivering for det, da de blev gennemført tidligere, at man ville spare arbejdskraft for at kunne udnytte den fulde arbejdskraft til boligbyggeriet, medens dette falder sammen med, at man gennem aftalen med Nationalbanken og bankerne standser en væsentlig del af de byggelån, som skal ud på markedet; det var hr. Lysholt Hansen også inde på. Det turde være dobbeltkonfekt, når myndigheder uden for dette ting fastsætter

retningslinjer, som så at sige dobbeltgør virkningen af de restriktioner med hensyn til arbejdskraft, som findes.

Jeg hører altid med glæde, når fru Grethe Philip lader den sociale side af sagen slå igennem, og jeg synes, det ville være yderst rimeligt, hvad angår de skatterestancer, det her drejer sig om, at man i alle tilfælde over for kommunerne indskærper, at hvor disse restancer f. eks. beror på længere perioders arbejdsløshed eller sygdom, bør de slettes.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne først sige til hr. Kai Moltke, at hans bemærkninger om tidligere byggestop skal jeg ikke bestride, men jeg vil gerne føje til, at dengang indførte man jo også et byggestop for boligbyggeriet; det har man dog ikke gjort nu, hvor man har fritaget alt boligbyggeri for denne byggeregulering, og det synes jeg gør en væsentlig forskel. Boligbyggeriet bliver ikke ramt af noget byggestop, som det blev tidligere.

Må jeg så sige til socialdemokratiets ordfører, at jeg naturligvis ikke mener — selv om jeg skulle have sagt det — at socialdemokratiet er enig med regeringen i den økonomiske politik, fordi socialdemokratiet stemmer for finanslovsforslagets nødvendige bevillinger. Jeg går ud fra, at når man stemmer for finanslovsforslaget, er det for at understøtte regeringen med bemyndigelse til at afholde de strengt nødvendige udgifter for, om jeg så må sige, statens opretholdelse. Derfor vil jeg da også gerne sige, at der skal ikke være nogen misforståelse fra min side, og jeg har for længst opfattet den politiske stilling herinde således, at socialdemokratiet ikke er ganske tilfreds med regeringens økonomiske politik.

Med hensyn til Købstadforeningens tal har indenrigsministeren givet mig noget materiale. Det, Købstadforeningen gik ind for, var en maksimal skatteprocent for kommunerne på 17, og man mente fra Købstadforeningens side, at det ville koste staten 150 mill. kr., hvis man skulle dække det ind, som kommuner, der har over 17 i skatteprocent, så skulle have. Det viser sig imidlertid, at hvis man skal vælge den maksimale skatteprocent på 17, vil det efter indenrigsministeriets beregninger koste 239,2 mill. kr., altså ikke 150 mill. kr. Det er in-